

έδινε διαταγές για όλα.

Σε μία στιγμή όμως, ανησυχώντας γιατί δεν έβλεπε ακόμη τις ανηψίες της να παρουσιάζονται, έστειλε την καμαριέρα της στα δωμάτια των να τις ζητήσει. Με θαθεία άπορία ή καμαριέρα έψαξε παντού για να τις βρει, κι όταν επέστρεψε στην κυρία της, της έδωσε έναν φάκελλο κλειστό, τον οποίο βρήκε πλάι στον καθρέφτη της Άλκις.

Με χέρι τρεμάμενο από άριστο προαισθημα ή γρηλάεα θεία, άποσφράγισε τον φάκελλο, διάβασε μωρουμυριστά και γρήγορα τις λίγες έκείνες γραμμές, τις χαρραγμένες με αδέσιαο χαρακι, κι άωχραιοσε σάν πλάμα. Να τί έγραφαν έκείνες ή γραμμές:

«Λατρευτή μας θεία,

Συγγωροείστε μας... Ή μοίρα θέλησε να παίξει στις άγνές, στις άπλοίες καρδιές μας, ένα παιχνίδι τραγικό... Άγαπήσαμε άπελεισμένα, άγιάτρωτα, κι ή δύο μας τόν ίδιο άνδρα... Τόν κόμητα Ροδόλφο Δερμινί... Θεωρούμε προτιμώτερο να έξειλωθούμε στον Θεό γι' αυτό τό άθέλο άμάρτημα μας — προορισμένο να λιητήσι βαθειά τις εθνεναίες καρδιές τών μοναστηριών — παρά να δεθομίο τέσσερες ιπάφξεις με τό αλίονα θεομιά τού γάμιου, με κι ή τις δύστυχίες όλων μας συγχώρω... Τη στιγμή αυτή διά βρισκάμασε πειά στό κοντινό μοναστήρι τών Βενεδικτιών, άμώλιντες νικηφόρες τού Χριστού μας... Εύτιχηείτε...

Άλκιη, Λευκή».

Και τώρα στο μοναστήρι τών Βενεδικτιών.

Στά όλόλευκα ντυμένες την άλλη ήμερα τό πρωί ή δυο άδελφές, φιλούσαν τό χέρι της σεθσασίας ήγουμένης, και τη θεβαίω-φες, και ή άλλη μία φορά μετά την όλο-ύχτια καθήχησή τους ότι είχαν άπό-φρασι σταθερή ν' άπαρνηθοούν τόν κό-μο.

Κι ή ήγουμένη, μία χλωμή κι' αού-στηρή μορφή, πνίγοντας ένα στεναγ-μό, τούς είπε:

—Όπως και γθές, έτσι και σήμε-ρα, τέκνα μου, θα έπέμενα να σκεφθή-τε πιό ώριμα και φρόνιμα γι' αυτό τό διάθημά σας... Δέν έπιμένω όμως πειά, ύστερα άπ' τό τραγικό συμβάν τού χθεςινού άπογεύματος. Ναι, άφιερωθή-τε στο Θεό για πάντα.

—Τί συνέθη, μητερ μου; ρώτησαν την ίδια στιγμή κι' ή δυο άδελφές, με θανάσιμη άγωνία στην ψυχή τους.

—Ο θαρώνος Ραούλ Δαγρεθιλ, τούς έξήγησε αούστηρά ή ήγουμένη, θεώρη-σε ύπεύθυνο για τη διπλή άγάπη σας και για τό διάθημά σας αυτό, τόν κό-μητα Ροδόλφο Δερμινί... Στην έκρηξη τού πάθους του, τόν κατηγορούσε ότι έρωτοτροποούσε κρυφά και με τις δυο σας... Κι' επειδή φυσικά ό άθώος Ρο-δόλφος διαιαρτυρόταν έντονα, ό Ρα-ούλ έξάλλος πειά τόν μπάτσισε, τόν κάλεσε σέ μονομαχία, και...

—...Τόν σκότασε... Θεέ μου... Θεέ μου!... Εξφώνισαν κε-ραυνωμένες ή δυο άδελφές και λύγισαν μισολιπόθυμες στην ά-γκαλιά της ήγουμένης, ή όποια, άμίλητη τώρα και δακρυμέ-νη, περιωρίστηκε να τις φιλήσι τρυφερά και να τις σφίξει πιό θερμά κοντά της...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τό γέλιο κι' ή χαρά είναι ή ύγεια της ψυχής και τού σώματος.

Άρχιεπίσκοπος της Καντέρβουρου

***

Ό πολός ύπνος φέρνει γρήγορα τά γεράματα και τόν θά-νατο.

Έδισσων

***

Έκείνος πού άγοράζει περιττά πράγματα, πολύ γρήγορα πουλάει και τά στοιχειωδώς άπαραίτητα.

***

Έπειδή λείπει ένα καρφι χάνεται τό πέταλο, επειδή λείπει ένα πέταλο χάνεται τό άλογο κι' επειδή λείπει τό άλογο, χάνε-ται ό άνθρωπος πού τόν κυνηγοούν οι έχθροί του.

***

Άλλος είναι ό ήλιος τό πρωί κι' άλλος τό μεσημέρι.

Ι. Φραγκλινοσ

Ο,ΤΙ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ!

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Τού FRANCOIS COPPÉE)

Πώς ήταν άλλοτε ή ψυχή μου!
"Όμοια μ' ένα παλιό Ρωμαιοκό άνάκτορο, έστεκε ύπερήφανα, αδιάλλακτη και ασιωπηλή...
Και τώρα; "Ω! Τί καιροί! Τί πάθη! Σάν κύμα πελώριο, ή τύψεις και ή φροντίδες άσώσασαν άπ' τά στήθη τη χαρά και τη ζωή...

Κ' είναι έρείπιο πειά ή καρδιά μου.
Τό πατρικό μου σπίτι έρημάζε, τό ρήμαζαν οι πόνοι και ή φροντίδες...

Παντού, τριγύρω, ή έρημιά και τό σκοτάδι...

Κ' έμεινα ένα έρείπιο, ένα έρείπιο!

Μέσα στον άγριο άνεμο της τύχης μου...στην τραγική τη μοί-ρα της ζωής μου.

Πέρασαν χρόνια, πώσα χρόνια!

Κι' έγώ μονάχος, ασιωπλός θεατής της έρημιάς μου, γρο-κούσα τις στιγμές, τις ώρες να κυλούν δίχως έλπίδα.

Πώσα μεσάνυχτα, μιά αγωνίασ φρικτής!...

Πώσες ήμερες σκυθρωπές, χωρίς κανένα σκίτημα χαράς, χω-ρίς όστ' ένα νέο φώς, όστε μ' αχτίδα νέας έλπίδας!...

Έτσι ήμουν όταν πέρασες, γλυκεία μου. Έτσι θρισκόμουν, ό-ταν ή μάτια σου πρωτόταμπε μπροστά μου, γελαστή κι' έλλι-ποδόφρα!

Έτσι άπελεισμένος, νικημένος, σωριασμένος, δέχτηκα τόν έρωτά σου, ώ μεγάλη και ώραία ψυχή της άγάπης!...

Και τώρα πού σιμά σου περπατώ, συλλογιέμαι όλα τά χρόνια έκείνα της ζωής μου, άγαπημένη μου...

Μά δέν είμαι πειά έκείνος, δέν μπορώ να ξαναζήσω μέσα στον πό-νο, δέν είμαι πειά Ικανός να ξανα-κλάψω, έτσι σάν τότε, γιατί με σκε-πάζει ή γλυκεία σκιά τού έρωτά σου, άγάπη μου!...

ΜΟΝΟ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

(Τού TH. MOORE)

Και τί είν' ό κόσμος;
Τίποτα, ένα τίποτα, μιά λάμψη πού περνάει ξαρονικά, μιά λάμψη πού μάς δόθηκε, για να ξεγελιόμαστε.

Και της χαράς τά γέλια, και της λύπης τά δεινά, όλα είνε τίποτα, ψευ-τικά φώτα και σκοτάδια ποτηρά, μιάς εύτυχίας έφήμερης, μιάς δυστυ-χίας προσωρινής.

Μιά μόνον αλήθεια μένει. Μιά! Ό ουρανός έκεί ψηλά πού μάς σκεπάζει...

Μόνον ό ουρανός!
Της Δόξας τά λαμπρά φτερά και της έλπίδας τά όλόχρυσια και της άγάπης τά τρυφερά και τά πλάνα κάλλη, όλα, όλα ό χρόνος τά καταστρέφει κι' ό χάρος τά παίρνει ύστερα στά φτε-ρά του, χωρίς κανένα να ρωτά...

Ένα μόνο είν' αλίονο, ό ουρανός πού μάς σκεπάζει, μόνον ό ουρανός!

Ναυτες φτωχοί πού καρτερούμε την γαλήνη, στην μαύρη τυ-κυμία τού πελάγους, όλοι μας μοιάζουμε στην πλάσι αυτή...

Ένα σκοτάδι είνε ή ζωή άληθινό, με ψεύτικες άναλαμπές της φαντασίας.

Μά, έχετε θάρρος, ώ θνητοί!...

Άργά ή γρήγορα θάρθι μία μέρα, πού όλοι μας ψηλά, στον ουρανό, θ' άναπαυθοούμε...

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

(Τού Α. ΜΥΣΣΕ)

Κύτταζε τό φεγγάρι, άγάπη μου. Κύτταζε τό φεγγάρι... Κεί πάνω θα συναντήσης τό θλέμμα μου, κεί πάνω θρισκόεται ή καρ-διά μου. Στο φεγγάρι και σ' άστερία ποδινα της καρδιάς μου τά κομμάτια...

Σ' άγαπώ τόσο πού ή άγάπη μου δέν χωράει στη γή και πλημμύρισε τόν ουρανό... Σ' άγαπώ σάν τρελλός... Δός μου τά χείλη σου... Μαζύ με τό φιλι θα ρουφήξω και την πνοή σου και τη ζωή σου...

Δός μου τά χεί-λη σου, άγάπη μου!...

Διψώ τά φιλιά σου...

Σέ διψώ όλόκληρη!...